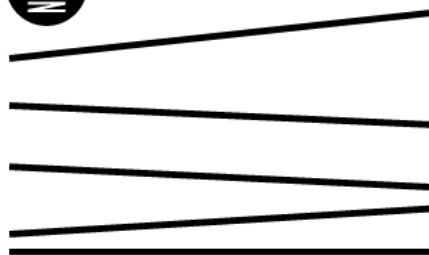

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Sedaine, Jean Michel.; Oversat af det Franske
[Joh. Abr. Pet.] til Schulzes Musik ved Thomas
Thaarup.

Titel | Title:

Aline, Dronning af Golconda : en Opera i tre
Acter

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

3. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Trykt hos og forlagt af Directeur
Joh. Fred. Schultz, 1816

Fysiske størrelse | Physical extent:

48 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

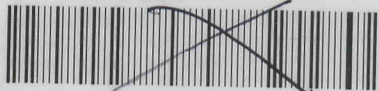

Rline

en Opera 3. Dylag

56.-322.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

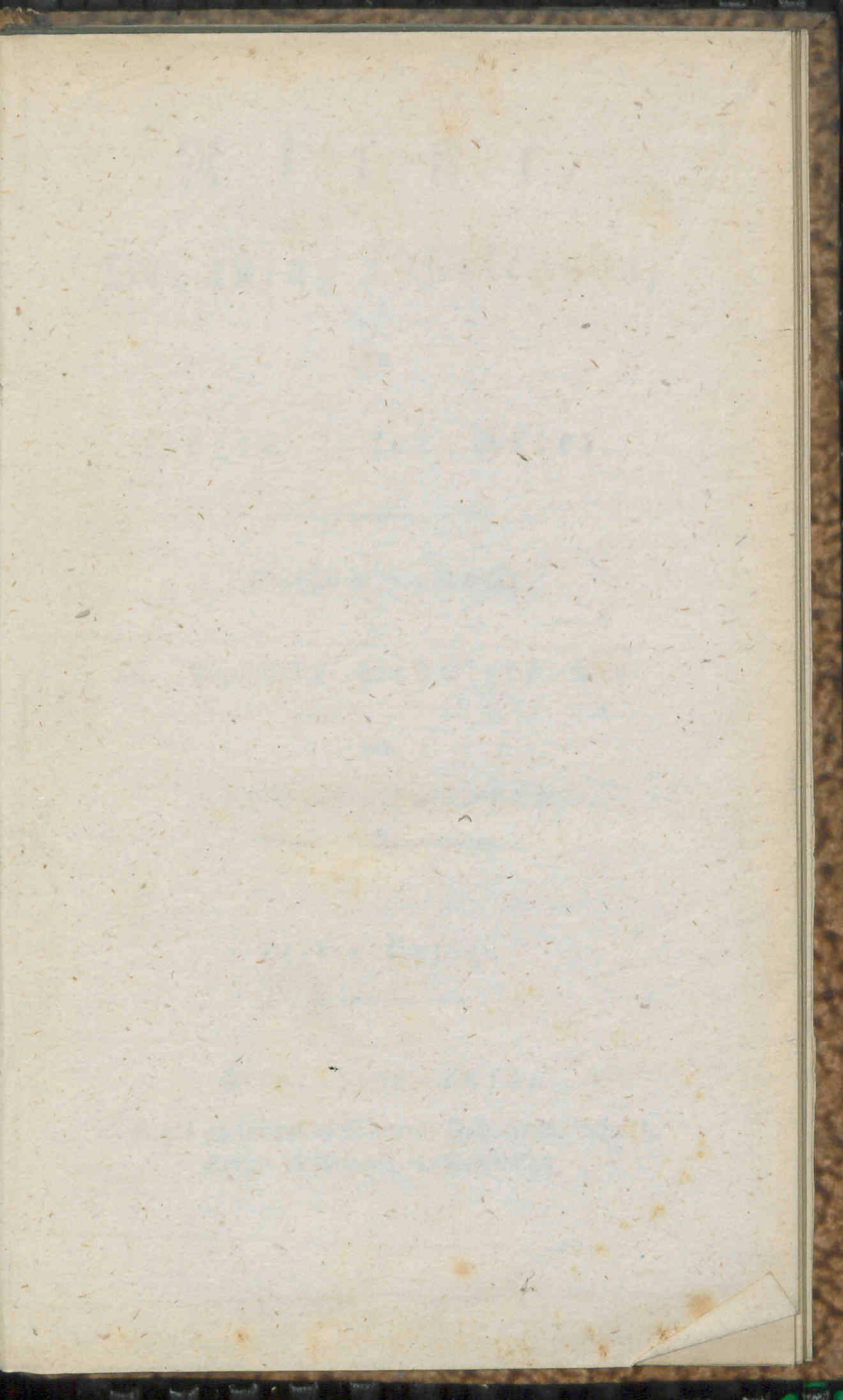
1 1 56 0 8 02083 0

Det Kgl. Bibliotek

130024717683

A l i n e,
Dronning i Golconda,
en
Opera i tre Akter.

Oversat af det Franske
til
Hr. Capelmester **Schulzes** Musik
ved
Thomas Thaarup,
Ridder af Dannebrogen.

Tredie Dplag.

Kjøbenhavn, 1816.
Trykt hos og forlagt af Directeur Joh. Fred. Schulz,
Kongl. og Universitets-Bogtrykker.

ALICE

Prinning & Goldwork

11

Opera & the Fifth

Portrait of the Author

in

Dr. Godefrid Schlegel's Works

and

Thomas Schlegel

Author of "Schlegel's Works"

Ernst Schlegel

1816

Printed by the University of Bonn, at the University Press

Vel kunde en Oversættelse ikke synes at behøve nogen Fortale; men den Agtelse, jeg skylder det Publicum, som værdigede min Oversættelse af Cora dets Opmærksomhed, paalægger mig at gjøre Regnskab for et og andet i denne: Man vil finde et usædvanligt Stavelsesmaal, saavel i Recitativer, som Arier, og adskillige Feil i Rimene, begge Deele ere Følger af Uregelmæssighed i den franske lyriske Digtekunst. Det første var mig uundgaaeligt, naar min Text skulde svare til Musiken, og saa meget mere, som Herr Kapellmester Schulz med broderlig Omhu følger Digterens Tanker, og Sprogets egentlige Udtale. Hvad det sidste angaaer, da var det eeneste Middel at undgaae denne Feil, at skrive rimfrie Vers; men vil man endnu taale dette hos os? — Jeg har adskillige Steder været nødt til at vige fra den originale Text,

hvor ordret Oversættelse, vilde blevet en Plathed eller utidig Pudserlighed, som f. Ex.

S'il y fait repandre des pleurs
C'est pour faire eclorer les fleurs
Dont ce dieu badin
pare son sein

Quand il préside à noltre destin,

Elige, og mange flere Steder haaber jeg, at vore Konsidommere vilde anmærke, og man vil deraf see, hvad Umag det har kostet mig, og at jeg ikke har været blot Oversætter. Meget er dette Arbeide lettet mig, ved Hr. Kapellmesterens ufortrødne Reiledelse og Raad, og jeg skylder ham herfor offentlig Taksigelse. Det er uvist om jeg tiere vover mig paa en Bane, der (i det mindste for mig) har flere Torne, end Roser; min eeneste Opmuntring, som Digter, har været mine Landmænds Bifald, maatte jeg fremdeles ved andre Digter-Arbeider fortiene det, har mine Bestræbelser sin sande, sin eeneste Løn.

Udtog af den franske Fortælling.

Et. Phar, en fransk Adelsmand, forelskede sig, da han endnu var meget ung, i Mline, en yndig Hyrdepige, som han en Morgen i Dagbrækningen mødte i en landlig Egn, og hun forelskede sig ligeledes i ham. Man nødte Et. Phar, da man fik hans Kjærlighed at vide, at forlade sin Elskede, denne gav han en Guldring, som han bad hende at giemme saalange hun levede,

Mogle Aar derefter førte Hændelsen Mline til Indien og satte hende paa Golcondas Trone; hun, som aldrig kunde glemme sin første Kjærlighed, lod indrette i sin Hauge en Egn lig den, i hvilken hun først saae Et. Phar

En lige synderlig Hændelse vilde, at Et. Phar skulde forlade Frankrige for at gaae til Indien, som Ambassadeur hos Dronningen i Golconda, hun kjender ham strax (1 Akt); hun viser sig for ham i Hyrdedragt (2 Akt), og de elske hinanden som den første Dag (3 Akt).

Historien fortæller ikke, at Et. Phar sættes paa Golcondas Trone, men Mline har uden Tvivl gjort det for Et. Phar, som Angelike gjorde for Medor.

Personerne.

Aline, Dronning i Golconda.

Zelis, Dronningens Fortroelsige.

St. Phar, General for de franske Tropper.

Usbek, en golcondisk Hofmand.

En fransk Offiteer.

Usbek, Hyrde.

En Hyrbinde.

En Diding.

Chor af golcondiske og franske Krigsfolk.

Chor af Hyrder og Folket.

Scenen er i Golconda.

Før.

Første Akt.

(Skuepladsen forestiller en kongelig Sal med en Trone.)

Første Scene.

(De fornemme Golconder forestilles at vente paa
Dronningen een af dem staaer ved Tronen,
hans Navn er Usbek.)

Usbek og Choret.

Hæld dig, Golcondas Vel og Vre
Du er Kronen værd,
Folket kjer
Dg glad og mægtig skal du være.

Usbek.

Med dyb Erbødighed nedknæler
Medboier eder; Dronningen kommer.

An-

Anden Scene.

Dronningen (med Ansigtet tildeels bedækket af et Slør.)

Zelis, Usbek, Dronningens Følge.

(En Golcondiff March. Dronningen kommer omgivet af sit Følge, alle de Store bøje sig til Jorden. Zelis taler til Usbek, som giver Tegn med Haanden, og Dronningens Følge træder tilbage.)

Dronningen.

Zelis, — af hvilken Fryd, — det er ham, —
ja! ingen anden —

Zelis.

Hvordan? St. Phar?

Dronningen.

St. Phar, som jeg tilbeder.

Zelis, du eene veed, hvor min Sjæl har ham kjær,
Du din Dronning med Trost opliver,
Naar den tunge, den glimrende Pragt
Byder skjule det svage Hjerte
Under kunstlig Høiheds Slør.

Den franske General er St. Phar, ingen anden.

Zelis.

Frygt, at du tager Feil, det er maaske ei ham.

Dronningen.

Hvo kan vel tage Feil, naar man sin Elsker skuer?

Et

Et Blik var mig alt nok, det er hans Gang, hans
Smil;

Ham selv, jeg tvivler ikke. —

Nu føler jeg min Lykke. —

Ja! det er ham — Himlen selv — snart skal han
komme hid.

Snart jeg ham see:

(En Officeer kommer ind og mælder sagte St. Phars
Ankomst til Usbek.)

Usbek (høit.)

Ambassadeuren kommer.

Dronningen.

Han svare til mit Haab, min Længsel han opfylde.

(Dronningen bestiger Tronen.)

Usbek.

Lad de franskes General

Træde frem for Tronens Fod.

Tredie Scene.

Skuespillerne af forrige Scene. St. Phar.

Franske Officerer.

(Fransk March. Ambassadeuren kommer omgivet af sit
Følge, Dronningen bedækker sig med sit Slør, i
det hun bliver St. Phar vaer.)

St. Phar.

I mine Landsmands Navn, der boe ved disse Brædde,
Som deres General, jeg kommer at fornye

Den

Den Vrefrygt, som de Dig skyldte
 Og Vælden, Skjebnen gav i en ellsørdig Haand.
 Det er et Held for mig: at slutte denne Pagt
 Kyrstinde! her for dine Fodder.

Ja! hvilken Franss vil ikke glæde sig
 At styres ved en Lov, som Wiisdom foreskriver
 Under Skjønheds Herredom.

Usbek.

Vor Dronning Franskes Trofskab kjender,
 Og aldrig vil hun glemme den;
 Hun vil: at fra i Dag skal en bestandig Fred
 Befæstes mellem os og Eder.

St. Phar.

Om til Krig en frygtelig Vælde
 Falder an fra fierne Nabo-Fjelde
 Det bævende Land

Med Mord og med Brand.

Modig med Ser vi dem anfalder
 Deler med os Grens Palmer.

Ja! for at værne om Sert Land
 Stoler paa vort Mod og vor Haand!

Vi holde Stand.

Thi for en Mand den Pligt er kjær:
 Med Mod at staae hvor Faren er.

For

For dig Fyrstinde

Vi slaae og vinde;

Drager da Landets Fiender frem,

Sender os, sender os mod dem;

Dem at modtage:

Mod dem at gaae:

Frejdige vi til Kampen drage.

Rjække vi slaae.

Chor.

Tal for at værne om Tert Land

Stoler paa vort Mod og vor Haand

Vi holde Stand.

Golconder.

Ehi for dit Folk den Pligt er kjær

Med Mod at staae hvor Faren er.

For dig Fyrstinde ic.

(Dronningen taler sagte med Zelis, som stiger ned fra
Tronen og siger til Et. Phar:)

Zelis.

Vor Dronning byder dig paa denne glade Dag

At deele Fæstens Fryd med hende ved sit Hof.

(Man igientager den franske March, medens Ambassa-
deuren med sit Følge, saa og Dronningens Følge
gaae bort.)

Fier=

Fierde Scene.

Dronningen. Zelis.

Dronningen.

Af Zelis! da mig Ekjæbnen hæved' til en Trone,
Kort blandte mig dens Glæds, men rørte ei min
Sjæl,

Og al den Pragt, som mig omgiver,
Har intet virket til mit Held.

Nu er den Lykke,

Den, Vælde Ekjæbnen gav,

Den har sit Værd af Kierlighed allene,

Nu jeg kan med St. Phar, min Elskte dele den.

Zelis.

Men hvad? om han i fjerne Lande

Har glemt sin Sed, og dig, og elsker dig ei meer;

Hvad vil du da, o Dronning gjøre?

Dronningen.

Af Kiule mig for ham, min Graad, og glemme ham.

Zelis.

Glemme ham?

Dronningen.

Jeg maae! hvor tungt for dette Hierte.

Der

Zelis.

Med hvilken lænlig Vei vil du opdage det
Om han er troe endnu, og om han elsker dig?

Dronningen.

Du kiender jo hin Egn, som med Graad jeg har vædet :
Den Landsbye, som med Flid jeg selv opbygge lod :
Den stille Lund, saa rig paa Vnde,
Fortrolig med min Kjærlighed :
Den afbilder hin Egn,
Hvor min indtagne Sjæl
Overgav sig til ham, jeg aldrig glemme kan.
Her føler min rolige Sjæl,
Hvor glad endnu jeg mindes ham. —
Jeg ham skal see —
I Morgen før Solen nedsender
De første Straaler til den yndte Egn,
Da skal hans første Blik sin elste Pige møde,
Gjenkalde, om det kan,
Ham Aline, og hans Ted!

Zelis.

Dig Dronning, dig i Golconda
Som sin Hyrdinde skue?
Sit eget Syn han knap vil troe.

Dron-

Dronningen

(tager en Ring af Fingeren, og giver den til Selis.)

Tag denne Ring: om han ei kjender
 Det kjære Pant paa given Troe,
 Om Stedet ei, om Tid, om de selsomme Egne,
 Om hans Aline selv, som for hans Dine staaer,
 Det Hjerterører ei, som jeg mig overgav;
 Han gaae! —
 Han aldrig vide skal, at i Golconda
 Aline elskte ham: o! kun var til for ham:
 At han opfylder dette Hjerter:
 Han er mit Alt, det Held, som jeg mig ønsker her.

Du, hvis evig kjære Minde
 Er præget dybt i mit Bryst:
 I kan din Sjel, kan den finde
 Et Glimt af sin fordums Lyst?

Den Aline, som ei kjendte
 Et større Held, end din Haand,
 Tør hun ønske, tør hun vente:
 At du glædes ved de Baand.
 Du hvis ic.

Elfskovs Gud! du aldrig fiendte
En Flamme, værdig din Magt,
Reen, som den, vor Sjæl antændte
Da du bandt vor Ungsdoms Pagt.
Du hvis c.

O Pagt, dig vor rørte Hierte,
Dig vi med Taarer gientog.
Glemmer da mit Elftes Hierte
At det for Uline slog?
Du hvis evig kjære c.

Femte Scene.

Dronningen. Zelis. Usbek.

(Under Retournellen af forrige Aria, kommer Usbek ind, nærmer sig til Zelis, taler sagte med hende og begiver sig strax bort. Zelis gaaer hen til Dronningen.)

Zelis.

Min Dronning!

Dronningen.

Jeg det veed, alt Festen er begyndt;

Kom, for med dine Raad at understytte mig.

(Dronningen og Zelis gaae.)

Siet.

Siette Scene.

(Theatret forandres til en offentlig Plads.)

Udsæk. Zelis. Folket i Golconda.

Chor af Folket.

Leve de Franskes Tapperhed!

Det o Golconda! værge din Fred.

Vor Idraet Held og Hæder følge:

At over Land, at over Bølge

Freden sit milde Spir udstrække!

Velstand følge dens glade Fied

Flid og Mod den vække!

Leve de franskes ic.

(Under Choret kommer St. Phar og Zelis.)

Zelis til St. Phar.

Om ved Seinen's yndige Brædde

En Skionheds Smil dig bandt med lætte

Baand;

Glem hende her, see Amors runde Haand

Byder dig varig Glæde!

Ingen Nag dig her forfølge,

Her Længsel døe for Glæden i dit Bryst,

Ved

Bed Gangens favre Bræd du nyde El,
fløvs Lyst.

Klar og skøn, som dens Bølge.

Syvende Scene.

(Entre af unge Golconder, een af dem har 2 Blomster-
knipper med sig, eet af Diamanter og eet af Blom-
ster: han giver dem under Dansen til Zelis, hun
overgiver dem til St. Phar under følgende Sang.)

Zelis.

Til dette Land, Naturens Rundhed god
I Overflod, hvad Siel og Die fryder;
Modtag dens Skatte fra dets Skød:
See hvad dets Egne pryder.

(Zelis hun byder ham Diamanterne.)

Chor.

Modtag dens Skatte oc.

Zelis

(i det hun giver ham Blomsterne.)

Tag af min Haand den Skat af favre Baar,
Kand deres Lugt, som vellystfuld de sprede.
Blomster blev til for Elskovs Baar
Flættes i Kjærligheds Kjæde.

Chor.

Blomster blev til oc.

B

Se

Zelis.

Enhvert dit Haab, hvert Ønske i din Sjæl
Du glad skal her ved Amor opfyldt finde:
Med Diadem en Hyrdes Hæld
Kjærlighed Gud skal forbinde

Chor.

Med Diadem en Hyrdes Hæld
Kierligheds Gud skal forbinde.

St. Phar.

Den fortryllende Lugt, disse Blomster udsprede,
Betynger mine Dine.

(St. Phar gaaer bort, fulgt af Usbek.) — (Dands.)

Ottende Scene.

Usbek. De Forrige.

Usbek

(Kommer tilbage og siger til Zelis.)

I Sønnens dybe Dvale lagt

St. Phar man har bragt hen i hine Landsby Egne,
Som vognende han kiende skal:

Og ingen Fransk skal deraf vide

Men hvad seer jeg! ...

Ni:

Niende Scene.

De Forrige. En fransk Officeer fulgt af flere.

Officererne.

Er det vel sandt, at vores General

Fra dette Sted er borte bleven?

Siger os! Siger os

Hvor han sig kan opholde:

Eller frygter vor Arm skal bevæbnes til Havn

Usbek.

Indført ved een af os, som Tausheds Lov forbinder,

Han nyelig gif i Slottet ind

Hvad kan vi sige Jer, hans Hensigt er os skult,

Og man har budet os at tie.

Den franske Officeer til sit Sølge.

Belan! vi holde Vagt ved Slottets Port. (De gaae.)

Chor med Dands.

Leve de Franskes Tapperhed!

Det o Golconda! værge din Fred.

Vor Idræt Held og Hæder følge:

At over Land, at over Bølge

Freden sit milde Spir udstrække!

Velstand følge dens glade Fied.

Flid og Mod den vække!

Leve de franske ic.

A n d e n A k t.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en landlig Egn. Det er ved Solens Dpgang.)

St. Phar.

 Hvad seer jeg! hvor er jeg ... er det en Drøm?
 O! hvor Naturen yndig smiler.
 Hvor underkiont et Dieblif!
 Dagen gryer, den sig hæver i sin straalende Prag.
 Klar Himlen er: see Duggens Draaber falde.
 See Rosen aabner dem sin Barm.
 Alt faaer Liv, alt aander Glæde,
 Alt vinker mig, alt rører mig.
 — Snart Dagens Gud sig ophæver —
 Denne Stund mig gjenkalder
 Min Ungdoms Fryd ... mit Held.
 Det var i saa yndige Egne,
 Paa samme Tid, i samme Blun,
 Da jeg glad, ved min Elsktes Hierte,
 Svor din Pagt o Kjerlighed:
 Aline! Aline! o søde Stund!

Eaa

Saa skøn, som hiin Gudinde,

Naar hun blandt Gratier staaer:

Saa skøn stod Dalens Hyrdinde,

Saa blid, som Himlen i Vaar.

Jeg dig saae, vi taust forklarte:

"Jeg er din" du elsker mig;

Med et Blik jeg spurgte dig:

Med et Suk min Sjæl du svarte.

Mine! min Mine!

Dog af saa langt fra dig

Mine!

Omsonst min Sjæl dig kalder,

Det dybe vildskummende Hav

En evig Grændse mig sætter;

Dit Navn, mit Raab i Vejret svinde hen!

Anden Scene.

Mine (i Hyrdebragt.) St. Phar.

(Mine lader sig see i Baggrunden, og nærmer sig til
St. Phar.)

St. Phar.

Men hvad seer jeg? — en Hyrdinde!

Klædt, som Mine selv, til Pynt en Blomster, Krands,

Selsomme Skabning, med den yndige Udsærd;

Saaledes gif hun og paa en vaklende Broe

Med bævende Trin.

O jeg

O jeg seer det milde Dje,
Det Smil, de svævende Fjed,
O var jeg i Blomsternes Sted,
Som sig for hende nedbøje.

O gid det hende var! ha var det min Aline! —
Men mon det ei er en Drom,
Som tryller mine Tanker?
Er det ei Morgenens Pragt
Som daaret har mit blændte Syn?
Jeg svimler ... jeg forvildes —
Sig min Sjæl forestiller
At Aline —

Aline

(som er tæt ved ham.)

Jeg er her.

St. Phar.

Du kalder dig Aline?

Aline.

Det er mit Navn.

St. Phar.

Er dit Navn?

Aline.

Ja det er.

St. Phar.

O Gud; ha hvilken sød Forvirring!

Hvordan? den Aline jeg elsker.

Hvad!

Hvad! dig! nej nej det er ej dig!

Hvor er jeg? er jeg vaagen?

Mine.

Det er jo deres Gods,

Hvis Hauge sig hist over Sletten strækker

St. Phar!

St. Phar.

St. Phar?

Mine.

See did er deres Slot,

Og jeg, jeg boer i denne Bye,

Som sig bag ved Høien skjuler.

St. Phar.

Hvad siger du? o Gud!

Er det sandt, hvad jeg seer?

Mine.

Hvad jeg har sagt, er rene Sandhed.

St. Phar.

O! Haab! o Fryd! ha! hvis jeg drømmer,

Gif mit Liv

Da være blot en Søn!

Dette Slot, denne Bye, denne Skov, denne Egn,

Dette Blik, denne Klost er hendes, — er Mine.

Er det blot et tryllende Skin,

Eller Sandhed selv som mig leder:

Dig Mine jeg tilbeder!

Ewig,

Evig, Evig, er jeg din.
Seg gjentager du er min:
Ja jeg mig ved Løftet glæder,
Dig Aline jeg tilbeder,
Evig, Evig, er jeg din.

Aline.

Seg siger blot, hvad jeg tænker:
Min Røst er Dolk for min Sjæl;
Seg velsigner mine Tænker,
Som mig binde til mit Hælb.
Gee jeg dig af Himlen begjærte
Med en glad en henrykt Aand.
Tag til Pant paa mit Hjerter
Denne Blomst og dette Baand.

(Hun giver ham en Blomst, hvorved er bundet et Baand.)

St. Phar.

Er det blot et tryllende Skin,
Eller Sandhed selv som mig leder:
Dig Aline jeg tilbeder,
Evig evig, er jeg din.
Seg gjentager, du er min:
Ja jeg mig ved Løftet glæder,
Dig Aline jeg tilbeder,
Evig, evig, er jeg din.

O havde jeg en Ring —

(Han finder en Ring paa sin Finger, som han for-
dum gav Aline.)

Hvad seer jeg! — den selvsamme,
Dette kjære Trostabs Pant;
Tag det Pant, min elskte Pige.
Ah! St. Phar er evig din.

(Han giver hende Ringen.)

Du elsker mig, o Svælg af Glæde!

Endnu bestaaer vor første Pagt.

Aline.

Ja! din Aline dig tilbeder,

Jeg glædes ved min første Pagt.

St. Phar.

Aline, ja! jeg dig tilbeder,

Vort Hæld staaer fast mod Tidens Magt.

Begge.

Evig være den skjønneste Kjæde,

Den binder os til Hæld:

Med vort Liv vedvarer vor Glæde

Hvad Haab! ... af hvilket Hæld!

St. Phar.

Men, sig du mig ...

(Dronningen giver et Tegn, som ikke mærkes af St. Phar,
og Hyrder og Hyrdinder lade sig see paa Høien.)

Aline.

Der seer jeg Hyrder og Hyrdinder,

De

De komme hist fra Højen ned.

Det er i Dag en landlig Høitids-Fæst;

See deres Leeg, og deres muntre Dandse.

Jeg gaaer bort et Dieblif:

Jeg kommer hid igien ... bliv her.

St. Phar.

Aline, o Himmel! du mig forlader:

Aline.

Jeg maae.

St. Phar.

Og jeg?

Aline.

Bliv her.

St. Phar.

Du mig forlader?

Aline.

En vigtig Pligt mig kalder,

Mig bortriver ...

Ak! fra dette Sted, som mig fortryller.

St. Phar.

Ak! er jeg blot et Blud uden dig

Alt dette er en Drøm:

Jeg har tabt alt mit Haab!

Aline.

Her Glæden smiler,

Vent mig her, elskte Ven:

Seg

Seg gaaer, til Byen jeg iiler,

Seg er her snart igien.

Bliv her at smage

Den Fryd, som vinker dig;

O jeg skal skynde mig:

Seg iile skal til dig

Herhid tilbage.

St. Phar.

O bliv!

(Hun iiler bort.)

Tredie Scene.

St Phar. Usbek Hyrde. Hyrder og
Hyrdinder.

(Dands.)

St. Phar til Hyrberne.

I lykkelige Folk, I kiende vel Mine?

Uzbek (Hyrde.)

Hvo kiender hende ej?

En Hyrdinde.

Giv kun Agt paa vor Sang!

Uzbek og Hyrdinden.

Vor Hyrdinde

Er Engenes Pryd,

Hvor Hun fremtræder,

Hun glæder.

Vor

Vor Aline,
Som Rosen i Vaar,
Skøn iblant Hyrdepiger staaer.

Usbek (alene.)
Hun forskjønner vore Glæder,
Og ingen Sorg vort Afsyn væder:
Hendes Godhed mild udbreder
Velstand og Fred, hvor Hun fremgaaer.

Chor.

Hun er vort Hæld og Lyst:
Hun vækker Fryd i alles Bryst.

Usbek og Hyrdinden.

Vor Hyrdinde

Er Engenes Pryd,
Hvor Hun fremtræder;
Hun glæder!

Vor Aline,
Som Rosen i Vaar,
Skøn iblant Hyrdepiger staaer,
Hyrdinden.

Er Hun her, sig Hyrderne glæder,
Det er for os en Højtids-Dag:
Hyrdens Boe Hun til Tempel bereder:
Af: saa kort er den glade Dag!

Chor.

Chor.

Hun er vort Hæld og Lyst:
Hun vækker Fryd i alles Bryst.

Usbek.

Her er det Sted,
Amor selv har sat sin Trone:
Det er i den dunkle, tause Skov
Han giver helst sin Lov.

Begge.

Rjælent Suk forklarer hans Magt:
Blomsterkjæder binde hans Pagt:
Hyrdens unge Bryst
Hører glad hans Røst,
Hylde din Guddom, Amor! med Lyst
Amor see din Vælde her:
O! hvor hædret, hvor kjær!

Her er det Sted,
Amor selv har sat sin Trone:
Det er i den dunkle, tause Skov
Han giver helst sin Lov.

Hyrdinden.

Stjønne Hyrdinder
Krandse ham binder:
Tænker: snart forgaaer

Den

Den favre Vaar.
Smager de Glæder,
Ungdom tilstæder,
D! nyder froe den Alder,
Som jer til Elskov kalder.
Sølvgraae Haar
Blomsterfrands ei meer anstaaer
Skjønne Hyrdinder
Krandse ham binder:
Tænker: snart forgaaer
Den favre Vaar.

St. Phar.

Om denne Fryd forhindrer hendes Gjenkomst,
Hvorfor bod hun mig da at vente hende her?

Chor.

Her er det Sted,
Amor selv har sat sin Trone:
Det er i den dunkle, tause Skov
Han giver helst sin Lov.

(Dands.)

St. Phar.

Hyrde! var jeg i dit Sted:
Rød den Fryd, den Sjælens Fred,
Som værner din Hytte
Dg følger dine Fjed.

Glad

Glad seer du Solen opstaae,
Glad den ned i Havet gaae,
Thi Amor velsigner
Dit lave Tag af Straae.

Ha jeg! hvor eenlig jeg staaer;
Lung og langsom Tiden gaaer;
Uline! du tøver,
En Stund er mig et Aar.
Elstede! end du min Harm,
Kom og glæd Din Elfers Barm:
Uline! du tøver,
D! kom, til i min Arm.

Usbek.

I Borg ei Amor trives kan,
Han flyer med lette Fjed til de blomstrende
Slætter,

I den skygfulde Skov, paa det yndige Land
Han med Engenes Pryd sine Kjæder indflætter.

Usbek og Zyrindinden.

Stoltheds Magt,

Guld og Pragt

Ham mishager!

Og det er her blandt os han trøster sig,
Naar

Naar der en Stolt og Kiig
Hans Gnnst forsager.

Usbek. Zyrder, og Chor.

I Borg ei Amor trives kan,
Han flyer med lette Fjed til de Blomstrende
Slætter:

I den flygfulde Skov, paa det yndige Land
Han med Engenes Pryd sine Kjaeder indflætter.

St. Phar.

Hvor snart vil den skionne Hyrdinde,
Hvis Koes nys led i Jer Sang,
Hvor snart vil hun tilbagekomme
For at glæde den Egn, som hun selv har saa kjær?

Usbek og Zyrderne.

Hun ej den samme Dag hos os tilbage kommer
Til denne glade Egn, hvor hun saa elsket er,
En anden Dag, igjen, kan være,
Vi haabe hende her at see.

St. Phar.

En anden Dag, o Gud! hvordan kan jeg det fatte?
Lad see, hvad har jeg vel at haabe!
Alt er mørkt for min Forstand.

(St. Phar gaaer utaalmodig op ad Høien, og omringes
der af bevæbnede Golconder, som følge ham.)

Fjerde Scene.

Usbek. Hyrder. Hyrdinder.

Usbek (til Hyrderne.)

Gaaer bort, gaaer bort fra disse Egne,
Med eders Iver, Børn! Dronningen er fornøiet.

Usbek og Hyrdinden.

Hav kjær, hav altid kjær
Eders Hyrdinde,
Ser Veninde,
Hun, som jer byder, er det værd.

Choret.

Så kjær, os altid kjær
Er vor Hyrdinde,
Vor Veninde,
Hun, som os byder, er det værd.

Usbek og Hyrdinden.

Lig Himlen hun os glæder,

Hendes Hæder

Himlens er:

Thi hun sig lønnet seer,
Naar hver lykkelig er.

Usbek og Hyrdinden.

Nyd glad din Løn.

Chor.

Nyd glad din Løn.

C

Usk

Usbek og Hyrdinden.

Stilg høit vor Bøn.

Chor.

Stilg høit vor Bøn.

Store Guder! hør vort Raab!

Under, fremmer hendes Haab!

Choret

(i det de gaae bort.)

Hav kjær, hav altid kjær

Ederes Hyrdinde,

Ser Veninde,

Hun, som jer byder, er det værd,

Sa kjær, os altid kjær

Er vor Hyrdinde,

Vor Veninde,

Hun, som os byder, er det værd.

T r e d i e A k t.

Første Scene.

(Et Cabinet paa Slottet. St. Phar kommer ind, fulgt af Bevæbnede, som besætte alle Indgangene.)

St. Phar.

Er jeg i Frankerig? i Indien?

Ved Ganges Brød, eller ved Seinen?

Ha!

Ha! jeg finder i min Siel
 Kun bange Løvl og Raserie.
 Dette yndefulde Syn
 Kan dog ei Forblænding være:
 Det er Aline — hendes Røst, hendes Smil —
 Jeg frygter dog: at det en Drøm maae være
 Jeg hende søger — jeg iler, og man standser mit Fjed.
 Man mig standser!
 Mig Skjæbnen leder
 En mørk og vildsom Vej,
 Al! jeg den fatter ei.
 Er jeg ved Seinen? ved Ganges?
 I Golconda? i Frankrig?
 I, som mig vogte her ved eders Dronnings Bud,
 Siger mig, om nær ved dette Sted —
 Men jeg spørger dem omsonst,
 Man svarer ei —
 O Gud? hvad tør jeg haabe her.

O du, som min Sjæl tilbeder,
 Som jeg aldrig glemme skal:
 Ha! skal jeg dit Tab begræde
 I en tung, en endløs Qual;
 Al min Fryd tabt erkjende,
 Uden Trøst, uden Haab.
 O! til hvem mig henvende,
 Alt er døvt for mit Klageraab.

Anden Scene.

Zelis. St. Phar.

Zelis.

St. Phar! jeg har Dem at forkynde
Et stort, uventet Hæld.

St. Phar.

Er det Alline?

Zelis.

Hvad?

St. Phar.

Siig frem!

Zelis.

Golcondas Dronning

Tilbyder Dem sit Hjerter og sin Haand.

St. Phar.

Hvem? Mig?

Zelis.

Ja Dem:

Hvis kjæk og sindig Klogskab,

Hvis Helttemod besytter Kongers Magt,

Hvis mandig Dyd fortjener Diademets,

Hvo kan da findes værd, som De, til hendes Valg?

St. Phar.

O tilgiv, tilgiv min Forvirring.

Men siig Du mig, om nær ved dette Sted

Er

Er en Skjønhed, en Hyrdinde

(Hendes Ynde for sjældent er,

For ei at være bekjendt

Selv i fremmede Lande.)

Uline — som min Sjæl — Ah hun er Dig bekjendt —

Du intet svarer mig?

Zelis.

Hvordan! hvad kan jeg svare,

Hvad hører jeg?

De mig i Forundring sætter!

St. Phar! kan De saa dybt, saa dybt nedlade Dem.

St. Phar.

Er der en Rang, som Amor kjænder

Fra Slavens Baand til Kongens Magt

Han overalt sin Lue tænder,

Ham Jordens Kreds er underlagt.

O! var hun her! o! jeg skulde sige:

Modtag min Haand; ja havde jeg et Rige.

Uline vær bestandig, det al mit Ønske er,

Hvad ønske meer?

Uline! naar du mig har kjær.

Zelis (ved sig selv.)

Han elsker, o! hvad kan hun ønske meer.

St.

St. Phar.

Er der en Rang som Amor kjænder
Fra Slavens Baand til Kongens Magt,
Har overalt ic.

Zelis (hoit.)

Hvad Dem blænder, det jeg ei veed;
Jeg tilbyder Dem en Krone,
Den en Dronning dem tilbyder —
Og viis, elskværdig og skøn,
Hun Dem venter paa en Trone;
Men, døv mod Herrens Røst,
Taler De om en Udlænding,
Taler De om en Hyrdinde,
Om et lavt, et haanligt Valg,
Hvad? er da den højeste Vælde
Saa let Dem givet i Haand,
Tronens Hæder, og den Vellyst,
At lydes blot ved et Vink.
Er en Dronning og hendes Ynde
Mod Dem kun svage Baaben,
Kan De modstaae deres Magt?
Hvad Rang er da saa ærskværdig?
Hvem er vel den store Skjønhed,
Som har opfyldt Deres Sjæl?

St.

St. Phar.

Aline; men for vidt man her sin Grumhed driver.
Hvi vil man holde mig paa det kjedsomme Slot,
Og hvad Ret har man dertil?

Zelis.

St. Phar! Dronningen kommer,
Maaskee, naar De den Skjonhed seer;
Da vil De rødmæ ved, at De et Held forskyder,
Som overgaaer selv Stoltheds Dnske.

Tredie Scene.

De Forrige. Dronningen (bedækket med et Slør.)

Zelis.

Min Dronning! han forsmaaer . . .

St. Phar.

O tie! hvad tør Du sige!

Zelis.

Deres Værd.

St. Phar.

O hold op.

Zelis.

Deres Haand, Deres Rige,

Alt det intet er for ham;

Aline — en vis Hyrdinde

Er

Er hans eeneste Haab.

Mine er den, som han attraaer.

St. Phar.

O! har De aldrig elsket selv,

Tilgiv mit fulde Bryst, tilgiv min Kjærlighed.

Det første Sa os Amor stjæler,

O! dets Minde kan ei forgaae,

Vor Sjæl saa glad sig det tænker,

Det skal uforkrænket bestaae.

See den Mand! som kan modtage

Fremmed Kys og Favnetag:

Mindet, Mindet ham skal plage,

Fuld af Anger, fuld af Nag.

Jeg har igjen den, som min Sjæl tilbeder,

Jeg har igjen mit Ønske, alt mit Haab. —

Er hun ei den, som jeg mit Hjerte gav?

Endstjøndt hun er kun en Hyrdinde.

De vrede's over mig; men Dem bedrage,

Tilbyde Dem et alt bortgivet Hjerte,

Imodtage en Dronnings Haand med et Suk,

Hvor kunde jeg saa grunt Dem fornærme.

Mine

(borttager Gløret.)

See Din Brud, elskte Ven!

St.

Da jeg faaer alt mit Hælb
 Af Din Haand, som jeg tilbeder.
 O! jeg har alt nu jeg har Dig
 Mod Dit Hjerte hvad er en Krone.

Dronningen.

I en Hytte ja selv paa en Trone,
 Amor eene gjør lykkelig.

Begge.

St. Phar.

Dronningen.

Diadem og Tronens Hæ-

Diadem og Tronens Hæ-

der

der

Først nu har Værd for
 min Sjæl,

Først nu har Værd for
 min Sjæl,

Da jeg faaer alt mit
 Hælb

Da jeg seer glad dens
 Hælb

Af Din Haand, som jeg
 tilbeder.

I Din Haand, som jeg
 tilbeder.

Zelis.

Hvilken Larm — den forøges — ved Trommernes Lyd.

Fjerde Scene.

De Forrige.

Urbek (kommer ilende ind.)

Urbek.

Kom os til Hjælp!

De franske storme til, og alt maae for dem vige,

De

De har bortdrevet Dagten,
Dg tæt ved Slottets Porte
Man deres Fane flyve seer:
De fordre deres General.

Dronningen!

Lad Dig see, min St. Phar!

(Til usbet.)

Dg Du, lad Højtids-Pragt forkyndes for mit Folt
En Glædes Dag, en Fredens Fest;
Min første glade Dag paa Tronen.

Femte Scene.

(Theatret forandres til Hoved-Indgangen ved Slottet. Golconderne forsvare Slottets Indgang. Man seer de Franſke paa den anden Side.)

Chor.

Franſke.

Lader løs vores General!

Frygt vor Arm, den jer knuse ſkal!

Gaaer Hæft mod Slottets Porte frem:

Indſyrter dem.

Golconderne.

Giver Tid, I ham ſkue ſkal:

Frygt vort Sværd, det er Fienders Fald.

Lader af, hører til!

Dæmp jer Harm, eders Ild.

Giet.

Siette Scene.

De Forrige.

St. Phar.

(Som lader sig see.)

Holder op, lad af, styr Jer Arm.

Chor.

Leve St. Phar!

St. Phar.

Mit Folk! Eders Troeskab mig rører;

Men ødsler ikke bort saa dyrebart et Liv:

Lager hellere Deel i de festsige Glæder

Paa denne lykkelige Dag.

(Golconderne, og de Franske gaae bort under en March.)

Syvende Scene.

(En Hauge prydet til Fest. Ved Scenens Nabning er Usbek og endeel af Folket tilstæde, flere komme til.)

Usbek.

Folk! Eders Dronning bortgier sin Haand:

Den franske General skal deele hendes Vælde.

De Store sætte ham paa Tronen,

Adlyder froe hans Lov!

Folket.

Vi lyde froe hans Lov.

Chor

Chor (med Dands.)

Vi lyde froe

Den Konge, Hun gav Krone,

Deres Trone

Uroffet skal bestaae.

Gid den første Konges Roes Han naae!

Hæld med Hans Raaben, Hæld og Hæder.

Gid Ham Guderne have kjær.

Naar sit Folk Han lykkeligt seer:

Det være al Hans Lyst, al Hans Id, og
Hans Glæder!

Vi lyde froe

Den Konge, hun gav Krone,

Deres Trone

Uroffet skal bestaae.

(Under Choret kommer Dronningen og St. Phar, begge
med deres Følge.)

Attende Scene.

Personerne af forrige Scene. Hyrder
og Hyrdinder, (som blye nærme sig.)

Dronningen.

O nærmer jer, kom hid til eders Moder:

Jeg seer jer med inderlig Fryd.

Med

Kjærlighed skal hæve den Grændse,
Som Vrefrygt har sat imellem Tronen og jer.
Usbek og Zyrindinden.

Vi nærme os med frygtsom Fjed,
Din Kjærlighed Mod os indgiver,
For os hvilken Tid!

Hvor den er blid!

Hvor den os rører, os opliver.

Chor.

D kom! kom igjen til vor Egn!
Som Baarens Smil skal du os fryde.
Usbek og Zyrindinden.

I Lundens lysegrønne Hegn
Skal dit Navn blant Fløjterne lyde:
Naar Solen opstaaer.

Naar den nedgaaer,
Smeltende Toner dig skal fryde.

Chor.

D kom! kom igjen til vor Egn.
Zyrindinden.

Selv Tronens vidtbydende Magt
Og den Pragt, som Kronen udbreder,
Let bytter sin Glæde

Med

Med Blomsterfrands

I vor Egn iblandt milde Glæder

Chor.

D kom! kom igjen til vor Egn.

Udspek.

Du deeler ud med gavmild Haand

Til vort Land alt det Held, os glæder.

Og med en viis og kjærlig Aand

Du Lov og Roe og Velstand freder.

Du sætter din Roes i Folkets Vel!

Det elsker dig, det dig tilbeder.

En Olding.

Dig Kjærlighed kalder, og dens kjælnæ Stemme siger:

D kom! kom igjen til vor Egn,

Som Baarens Smil skal Du os fryde:

I Lundens lysgrønne Hegn

Skal Dit Navn blant Fløjterne lyde;

Naar Solen opstaaer,

Naar den nedgaaer,

Smeltende Toner Dig skal fryde.

Chor.

D kom! kom igjen til vor Egn.

Dron.

Dronningen.

O Vrens Søn! vær stor paa Land og Hav!
Behersk, iil stolt mod de vinkende Palmer:
Elfskovs Gud mig en Krone gav,
Blandt Laurbær Myrten bandt, o dens Baar
aldrig falmer.

At give dens Held
Dig, som jeg tilbeder,
Er mit Hjertes Vel,
Er min Trones Hæder.

O Vrens Søn! vær stor paa Land og Hav!
Behersk, iil stolt mod de vinkende Palmer!
Elfskovs Gud mig en Krone gav,
Blandt Laurbær Myrten bandt, o dens Baar
aldrig falmer.

Chor.

Vi lyde froe
Den Konge, Hun gav Krone;
Deres Trone
Uroffet skal bestaae!

